

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg maa først bemærke, at jeg udtryktelig sagde, at jeg i denne Sag ikkun taler som Medlem af Landstinget, og altsaa kan jeg ikke have havt til Hensigt som Minister at modsigge, hvad der er fremkommet fra min ærede Collega. I Anledning af den sidste ærede Talers Ytringer skal jeg tillade mig at spørge ham, om han troer, at nogen privat Mand paa Finantsloven kan bygge noget Spøgsmaal. Vil han svare Ja dertil, saa faaer jeg en bestemt Udtalelse af hans Opsfattelse af Sagen. Jeg har imidlertid nogen Tvivl om, at den ærede Taler vil paaastaae, at en Bestemmelse i Finantsloven hjemler den enkelte Private nogen Ret, som han kan indtale ved Domstolene.

Formanden: Maaatte jeg, inden Discussionen gaaer videre, gjøre opmærksom paa, at der ikke foreligger noget Endringsforslag, og at jeg derfor ikke har taget i Betænkning at sætte Sagen under Forhandling, uagtet Finantsministeren er fraværende.

Wessely: Jeg vil blot tillade mig en enkelt Bemærkning om de Ytringer, som her ere faldne. Det forekommer mig, at man har holdt sig til en altfor stor Almindelighed. Saa almindelige Sætninger, som her ere fremkomne, er det meget vanskeligt at sige om, hvorvidt de ere fuldkomne rigtige eller ikke. Jeg troer navnlig med Hensyn til den første Ytring af den meget ærede Minister, at den var for omfattende; jeg troer, at der gives enkelte Tilfælde, hvor Voteringen af en Sum i Finantsloven giver en ubestridelig Ret, og at der derimod er andre Voteringer, hvormed dette ikke er Tilfældet. Hvad det særligt her foreliggende Tilfælde angaaer, da er det jo af en særegen Bestaffenhed. Spørgsmaalet dreier sig om en Fortolkning af Loven af 19de Februar 1861 § 7. Ved denne Bestemmelse er der givet Finantsministeren Ret til at fortolke Loven om Gager og Sæbtillæg, og der er tillige udtryktelig sagt, at Embedsmanden ikke kan gjøre en

saadan Afgjørelse til Gjenstand for Sag. Embedsmanden er derved sat i den Stilling, at han ikke ad Rettens Vej kan faae en ministeriel Afgjørelse underkastet Domstolenes Kjendelse. Naar imidlertid Spørgsmaalet om Anvendelse af Bestemmelsen om Gager og Sæbtillæg fremkommer fra Rigsdagen gjennem Finantslovsforslaget, saa opfatter jeg Forholdet at være det, at Finantsministeren fremlægger Forslag til en Bevilling overeensstemmende med sin Opsfattelse af Bestemmelserne om Gage eller om Sæbtillæg, og, naar Rigsdagen da gaaer ind derpaa og bevilger disse Summer, og Loven er stadfæstet af Hans Majestæt, saa er Spørgsmaalet dermed afgjort. Men jeg er ikke ganske sikker paa, om det laa i den ærede Ministers Udtalelser, at det var hans Mening, at Finantsministeren, uden at gaae til Rigsdagen og Hans Majestæt, kunde forandre den Bevilling, som eengang er givet, og det forekommer mig, at det er egentlig det Spørgsmaal, der ligger for. Selv om jeg gaaer saa vidt, at jeg antager, at der findes en Feil i en saadan Bevilling i Finantsloven, forekommer det mig ikke, at det er Finantsministeren alene, der kan rette denne Feil; naar der er en Feil i en Lov, antager jeg ikke, at den kan rettes paa anden Maade end gjennem en anden Lov. Jeg har ikke villet tilbageholde disse Bemærkninger, men jeg troer, at Hovedsagen egentlig er, som jeg begyndte med at sige, at de Ytringer, her ere fremkomne, have været for almindelige.

Lehmann: Jeg troer ikke, det er værd at gaae ind paa det Spørgsmaal, hvorledes man skal holde en Minister til at gjøre sin Pligt. Hvis det staaer fast, at et Spørgsmaal har fundet sin Afgjørelse i Finantsloven, og altsaa er afgjort baade med Folkerepræsentationens og Kronens Samtykke, kan ganske vist selv denne Afgjørelse være Gjenstand for Fortolkning, og i saa Tilfælde indtræder den almindelige Regel, at Den, der skal anvende en Lov, maa gjøre det efter bedste Skjønnende og saaledes, som han kan forsvare det; men, inde-